

“Drupt, gij hemelen! van boven af, en dat de wolken vloeien van gerechtigheid; en de aarde opene zich, en dat allerlei heil uitwasse, en gerechtigheid te zamen uitspruite: Ik, de HEERE, heb ze geschapen.”
Jesaja 45:8

In de bekendmaking der Heilige Schrift heeft het Gode goed gedacht, om veel gebruik te maken van zinnebeelden; zoo zelfs, dat wij nauwelijks eenig gedeelte van den Bijbel kunnen openen, of wij treffen dezelve, meer of minder, aan. De Heere Zelf verklaart in het Oude Testament (Hoséa 12:11): ‘Ik zal spreken tot de Profeten, en Ik zal het gezicht vermenigvuldigen; en door den dienst der Profeten zal Ik gelijkenissen voorstellen’; en in het Nieuwe kunnen wij schier geene bladzijde van de Evangeliën openen, of wij vinden eenig parabel van des Heeren mond, die slechts een andere vorm is van figuren of Goddelijke gelijkenissen. Onder deze zinnebeelden is er nauwelijks een zoo verheven als die van den dauw of den regen. En Jehova de Heilige Geest schijnt dit zinnebeeld van den dauw en regen bijzonder gepast te hebben gevonden als eene afbeelding van Zijne eigene kracht en zalving in het hart en de consciëntie van Gods volk, Zoo spreekt Mozes door Goddelijke ingeving: ‘Mijne leer druipe als een regen, mijne rede vloeie als een dauw, als een stofregen op de grasscheutjes, en als druppelen op het kruid’. (Deut. 32:2.) Zoo zegt de Heere van Zijne eigene Goddelijke werkingen; ‘Ik zal water gieten op den dorstige, en stroomen op het droge; Ik zal Mijnen Geest op uw zaad gieten, en Mijnen zegen op uwe nakomelingen’. (Jes. 44:3.) Het was eene gewoonte onder de Joden, dat zij op den laatsten dag van het Loofhutfest water uitgoten in de voorhoven van den Tempel, als een zinnebeeld van de uitstorting des Heiligen Geestes. En hier op ziet klaarblijkelijk de Heere Jezus, als Hij bij Joh. 7, op den laatsten dag, zijnde den grooten dag des feestes, uitriep: ‘Zoo iemand dorst heeft, die kome tot Mij, en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stroomen des levenden waters zullen uit zijnen buik vloeien’. Het zelfde zinnebeeld des regens vinden wij aangenaam voorgesteld in Ps. 65:10—12: ‘Gij bezoekt het land, en hebbende het begeerig gemaakt, verrijkt Gij het grootelijks; de rivier Gods is vol waters; wanneer Gij het alzo bereid hebt, maakt Gij hunlieder koren gereed. Gij maakt zijne opgeploegde aarde dronken; Gij doet ze dalen in zijne voren; Gij maakt het week door de druppelen, Gij zegent zijn uitspruitsel. Gij kroont het jaar Uwer goedheid, en Uwe voetstappen druipen van vettigheid’. En zien wij op onzen tekst, wij vinden hetzelfde zinnebeeld gebezigd om dezelfde Goddelijke werkingen voor te stellen: ‘Drupt, gij hemelen! van boven af, en dat de wolken vloeien van gerechtigheid; en de aarde opene zich, en dat allerlei heil uitwasse, en gerechtigheid te zamen uitspruite: Ik, de Heere heb ze geschapen’.

Zonder naar eenige vormelijke verdeling te zoeken, dunkt mij, dat wij deze drie onderscheidene en merkwaardige zaken in onzen tekst aantreffen:

- I. De nederdruping der hemelen van boven af.
- II. De opening der aarde.
- III. Het uitwassen van heil en de uitspruiting der gerechtigheid, als vrucht en uitwerking van die beide.

En op deze wijze zal ik, als de Heere mij kracht en bekwaamheid schenkt, ter dezer ure den tekst verhandelen, naar ik meen te zien en te gelooven de geestelijke beteekenis deszelven te zijn.

I. De Heere Zelf spreekt in den tekst, en richt Zich meer bepaald tot de Hemelen, zeggende: ‘Drupt, gij hemelen! van boven af’.

In het natuurlijke zijn de hemelen de bron en oorzaak van alle vruchtbaarheid der aarde; en tenzij de hemelen van boven af vruchtbaarheid mededeelden, er zou niet eene vrucht of graantje op aarde groeien, noch mensch en beest zou een enkelen dag bestaan. De lucht of dampkring, waardoor de aarde omringd is, en de dauw en regen, die zich daaruit mededeelt, zijn de bronnen van alle vruchtbaarheid dezer aarde; en kon deze verborgene werkingen der natuur ophouden, of slechts één dag zich in houden, de aarde zou wegwijnen en al derzelve inwoners vergaan. Nu, gelijk in het natuurlijke, veel meer in het geestelijke

komen alle vruchten, die in de harten en consciëntie's van Gods volk gevonden worden, alle goed, al wat geestelijk, heilig en genadig in hen is, van Boven, gelijk Jacobus zoo nadrukkelijk verklaart: 'Alle goede gave, en alle volmaakte gifte, is van boven, van den Vader der lichten, bij Welken geene verandering is, of schaduw van omkeering'. (Jac. 1:17.) Van den Hemel dus, druipen alle genadige mededeelingen van licht, leven en kracht, die er in de harten van Gods volk gevonden worden, en hen vruchtbaar maken tot ieder goed woord en werk.

Maar er is eene bijzondere reden, waarom de Hemelen in het geestelijke de bron en oorzaak zijn van alle goed en genade in ons. Wie is in de Hemelen, dan de verrezene Middelaar? Is Hij daar niet aan de rechterhand des Vaders als het verbonds-Hoofd van Zijne kerk en volk? En is het niet uit Zijne volheid, ('want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou') dat alle goed en genade in de consciëntie komt van degenen, die Hij lief heeft. En, dat wij het opmerken, dit geschiedt telkens bij herhaling. Wij lezen: 'Al de beken gaan in de zee, nochtans wordt de zee niet vol; naar de plaats, waar de beken heengaan, derwaarts gaande keeren zij weder'. (Pred. 1:7.) Alzoo in het geestelijke, niemand zal ooit in den Hemel komen, indien zijn naam niet van eeuwigheid in den Hemel geschreven stond; en geen mensch zal ten Hemel gaan, die aireede daar niet vertegenwoordigd wordt aan de rechterhand des Vaders, en behoort tot dat verborgen lichaam, welks Hoofd in de heerlijkheid is, maar Welker leden in staat van lijden zijn op aarde. Als wij daarom ten Hemel zullen gaan, als de Hemel onze woning en eeuwig verblijf is, het zal zijn, omdat wij daar op eene geestelijke en verborgene wijze een woning hadden, alreede voor ons bestaan op aarde. Daaruit volgt, dat wij in ons gaan naar den Hemel, derwaarts gaan werwaarts wij kwamen, omdat wij daar waren in Christus ons verbonds-Hoofd, voor den aanvang des tijds en de wording aller dingen. In dien zin zijn de Hemelen de bron van alle tegenwoordige vruchtbaarheid.

Doch veel meer sedert Jezus is opgevaren in de hoogte, gelijk wij lezen: 'Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen, en heeft den menschen gaven gegeven; en: Hij 'is opgevaren, verre boven al de Hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou'. (Ef. 4:8, 10.) Veel meer zijn nu de Hemelen de bron geworden, om de harten van Gods kinderen vruchtbaar te maken, want wij zijn en hebben niets geestelijk goeds, dan wat wij ontvangen uit de verbondsvolheid van het Hoofd Jezus. Wanneer de Heere daarom zegt in den tekst: 'Drupt, gij Hemelen! van boven af'; en hun toe roept, dat de wolken zullen vloeien; dan is het als of Hij zeide: 'Laat uit de volheid van Jezus, Die gekroond is met majesteit en heerlijkheid, als het verbonds-Hoofd van Zijne kerk, vol van genade en waarheid, regen en dauw druipen in de harten van Zijn volk'. De geestelijke regen en dauw zal gewisselijk ter bestemder tijd neder komen, wetende, dat er eene verbondsvolheid in Jezus is, waaruit zij druipen in de harten van Zijn volk, omdat God hen aireede gezegend heeft 'met alle geestelijke zegening in den Hemel in Christus. Gelijk Hij hen uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging der wereld, opdat zij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde'. (Ef. 1:3, 4.) Als de Heere dan in den tekst zegt: 'Drupt, gij Hemelen! van boven af', gebiedt Hij hun, dat zij hunnen dauw zal laten nederdruipen, als een zinnebeeld van de nederdaling des Geestes in hunne harten.

Maar waarom zou de HEERE het zinnebeeld van den dauw verkozen hebben, om de nederdaling des Geestes in de ziel voor te stellen? Daar moet in den natuurlijken dauw iets overeenstemmends wezen met den geestelijken dauw, anderszins zou de Heere daarvan niet gesproken hebben. Laat ons twee of drie opmerkingen geven, waarin de overeenstemming duidelijk zal worden.

1. De dauw valt neder onafhankelijk van de kracht en den wil des menschen. Wie kan den dauw gebieden neder te vallen? Hij valt juist zoo en wanneer God het beveelt, sommige nachten valt dezelve, op andere tijden niet; in beide opzichten afhankelijk van den souverainen wil en macht van den Schepper. Alzoo in het geestelijke. Wie kan den dauw en regen gebieden te vallen in de harten van Gods volk? wie kan henen gaan en zeggen: 'Gij, dauw des Geestes! val neder?' Wie kan de genade Gods bevelen dezen of dien te bezoeken? In het geestelijke valt de dauw juist dan, als de God der genade het wil; gelijk de dauw in het natuurlijke alleen op het bevel van den God der schepping nederdruipt.

2. Maar het nedervallen van den natuurlijken dauw is van eenen stillen, zachten en vriendelijken aard. Daarom lezen wij: 'Wij zullen hem gemakkelijk overvallen, gelijk als de dauw op den aardbodem valt' (2 Sam. 17:22), dat is: steelsgewijze en ongezien. Hij komt niet neder gelijk de verpletterende hagel, maar valt stil en dikwijls ongemerkt; zoodat wij schier niet weten, dat dezelve gevallen is, totdat wij in den morgen

naar buiten gaan en elk blad en grasscheutje met de dauwdroppelen zien fonkelen; door deze heldere knoppen weten wij, dat de dauw in de stille uren van den nacht is nedergedropen. Zoo in het geestelijke; het Koninkrijk van God is niet gelegen in eene luide, snoevende, of wilde opwekking. De Heere was niet in den storm, noch in de aardbeving, noch in het vuur, maar in het suizen van eene zachte stilte. (1 Kon. 19:11-12.) En dus kan er zeer veel Godsdienstig vuur zijn, zonder de tegenwoordigheid des Heeren te ontwaren; vleeschelijke hartstochten opgewekt in eenen storm, maar geene zachte stem sprekende tot de consciëntie; zelfs eene aardbeving van natuurlijke overtuigingen, maar geene inwendige betooning van den Geest en van kracht. Maar wanneer de geestelijke dauw valt, geschiedt dat zacht, stil en malsch in het hart; en wordt alleen kenbaar door de zoete en gezegende uitwerkselen, die daarvan het gevolg zijn.

3. Nog eens. De dauw heeft in het natuurlijke eene zacht en week makende uitwerking, bijzonderlijk in warme luchtstreken, waar hij in ruime mate valt. Daarom lezen wij: 'Gij maakt het week door de druppelen.' (Ps. 65:11.) Hij scheurt den grond niet gelijk de dondersteen en de bliksemen, maar bevochtigend en weekmakende dringt hij door in den grond. En zoo bevochtigt en verzacht de dauw van Gods genade het hart, vernedert het, lost het op en maakt het vruchtbaar; niet door het geraas van de donderen en bliksemen van wraak en verdoemenis, maar door eene stille en vriendelijke invloeiing, om het te doen smelten in boetvaardigheid, zachtmoedigheid en Goddelijke droefheid voor den troon van genade en barmhartigheid.

Maar wanneer de Heere zegt: 'Drupt, gij Hemelen! van boven af', dan druipen ze niet slechts dauw, maar somtijds ook regen; gelijk wij den Profeet hooren spreken: 'Gelijk de regen en de sneeuw van den Hemel nederdaalt, en derwaarts niet wederkeert; maar doorvochtigt de aarde, en maakt, dat zij voortbrengende en uitspruite, en zaad geve den zaaier, en brood den eter'. (Jes. 55:10.) De regen, dien de Hemelen doet nedervallen op het Woord des Heeren, heeft dezelfde uitwerking als de dauw, en verschilt alleen in zijne overvloedige mate. De regen is derhalve meer van behoefte na eenen drogen tijd. Hoe kan, na langen tijd van droogte, de regen den grond verfrissen! Hoe kan de drooge, verschroeide grond, door eenen vruchtbaren regen herleven, en als met vernieuwde frischheid en schoonheid bekleed worden! En worden de zielen van Gods volk niet verwelkt en dor, wanneer noch dauw noch regen nedervalt, zoodat zij de barre woestijn en de verzengde heide gelijken? Maar als de Hemelen regen en dauw nederdruipen, herleeft de ziel uit hare onvruchtbaarheid en dorheid.

'Drupt, gij Hemelen! van boven af, en dat de wolken vloeien van gerechtigheid.' Twee uitdrukkingen worden hier gebezigd, die eene bijzondere zinspeling schijnen te hebben op den regen en dauw. De eene is toepasselijk op den dauw, welke is 'drupt,' de andere, op den regen, genoemd; 'vloeien.' Doch, hetzij druipende of vloeiende, beiden laten dezelfde zegeningen van den Hemel neder — 'gerechtigheid.'

Welke gerechtigheid of rechtvaardigheid moet het dan zijn, die de Hemelen somtijds druipen en op andere tijden doen uitvloeien? Als wij eenige gerechtigheid hebben, waar is zij? Zij is in de Hemelen, wij hebben die niet op de aarde; wij lezen daarom: 'Die ons van God geworden is tot wijsheid en rechtvaardigheid'. (1 Cor.:30), 'In den HEERE heb ik gerechtigheid en sterkte;' 'in den HEERE zal gerechtvaardigd worden, en zich beroemen, het gansche zaad van Israël'. (Jes. 45:24, 25.) Deze toegerekende gerechtigheid wordt in de Schriftuur genoemd: 'de rechtvaardigheid Gods', omdat de rechtvaardigheid is Desgenen, Die God is; de rechtvaardigheid van Immanuël, Die in den Hemel is ter rechterhand des Vaders, en Die dezelve schenkt en verheerlijkt aan Zijn nooddruftig, naakt, bevend en verlaten volk. Daarom zegt de HEERE in den tekst: 'dat de wolken vloeien van gerechtigheid;' dat is: dat zij nederdalen als regen. Wanneer God dit der ziele ontdekt, geschiedt het altijd door de openbaring des Heiligen Geestes. Wij zullen geene bevindelijke kennis van Christus gerechtigheid hebben, noch eenige geestelijke genieting derzelve, tenzij die door de kracht van God den Geest in het hart gewrocht werd. Wanneer de wolken van gerechtigheid vloeien, zoodat er in de consciëntie een besef van Christus' gerechtigheid door Goddelijke kracht gebracht wordt, dan en dan alleen, wordt zij op de rechte wijze aangenomen. Wij zien het aan de aarde, na den dauw en regen brengt zij vrucht voort. Merkt op die streken, waar zij geen regen hebben tot vruchtbaarmaking van den grond. Wat vruchten worden daar vernomen? Woeste wildernissen. De aarde brengt geene vrucht voort totdat de dauw en regen op haar valt; en zoo kan eens menschen hart geen geestelijk goed voortbrengen, tenzij de Heere 'in hem werkt het willen en het volbrengen naar Zijn welbehagen'.

II. En dit brengt ons tot het tweede punt. — 'De aarde opene zich.' Wat hebben wij te verstaan door de uitdrukking 'aarde'? Daardoor verstaan wij het hart des menschen. Wij lezen: 'O land, land, land! hoor des

HEEREN Woord!' (Eng. Vert: aarde, aarde, enz.) (Jer. 22:29.) 'Neig de ooren, gij hemel! en Ik zal spreken; en de aarde hoore de reden Mijns monds.' (Deut. 32:1.) Heeft de aarde dan letterlijk ooren om te hooren? Spreekt God tot den natuurlijken grond? De aarde is op zich zelve een klomp levenloos stof, een groote massa steen of leem; die heeft geene ooren om Gods Woord te hooren. Wanneer de Heere dus de aarde aanspreekt, dan is het niet het eigenlijke land, dat bedoeld wordt, maar de inwoners des lands. En zoo stelt de aarde op eene geestelijke wijze het hart des menschen voor. En waarom zoo? Omdat het hart van den mensch, totdat God het door Zijne genade vruchtbaar maakt, slechts een klompe levenloos stof is; even onbekwaam om vruchten voort te brengen tot verheerlijking van God, als de aarde eenigszins zich zelve vruchtbaar kan maken.

Nu, de Heere zegt in den tekst: 'De aarde opene zich.' Dit wijst aan de opening des harten door de kracht van Goddelijke genade. Zoo lezen wij: 'de Heere opende het hart van Lydia, dat zij acht gaf op hetgeen van Paulus gesproken werd.' (Hand. 16:14.) En wederom: 'De opening Uwer woorden geeft licht,' (Ps. 119:139.) Wanneer de Heere dus zegt: 'de aarde opene zich,' dan beveelt Hij het hart, van te voren gesloten en ondoordringbaar, zich te openen om den dauw en regen van Zijne onoverwinnelijke genade te ontvangen. Als de Heere spreekt, dan spreekt Hij krachtig: 'Waar het Woord des Konings is, daar is heerschappij.' (Pred. 8:4.) Zoodra de Heere dus spreekt, heeft Zijn Woord ook gevolg. Toen de HEERE sprak: 'Er zij licht,' zoo was er onmiddellijk licht. Toen de HEERE zeide: 'Dat de aarde uitschiete grasscheutjes, kruid zaad zaaiende, vruchtbaar geboomte, dragende vrucht naar zijnen aard,' werd de aarde onmiddellijk bedekt met vruchten en bloemen. Toen hij gebood: 'Dat er lichten zijn in het uitspansel des Hemels;' kwamen de zon en maan oogenblikkelijk in aanwezig. Hij had niet gesproken of de uitwerking was daar. Alzoo, als de Heere zegt: 'de aarde opene zich,' dan opent het hart zich onmiddellijk, de consciëntie wordt verteederd, en de ziel hoort en neemt aan wat God spreekt.

En wat volgt op deze opening? Het hart ontvangt den regen en dauw van Gods genade, die in hetzelfde vallen, en het gevolg is weekheid, voorbereiding en vruchtbaarheid.

O hoe hebben wij dit door pijnlijke ondervinding te leeren! Is ons hart somtijds niet hard als den onderaardschen molensteen; en voor onze gewaarwordingen ganschelijk verstoken van licht, leven en kracht zonder de minste verbrokenheid, boetvaardigheid, Goddelijke droefheid, geestelijke begeerten of vurige verzuchtingen naar den Heere? En zijn wij niet vaak zoo dood, en schijnbaar zoo dicht geschroeid van consciëntie, als of wij nooit verbroken waren geweest in Goddelijke droefheid, als of nooit een traan der boetvaardigheid ons oog ontweid ware, of een zucht van Goddelijke beweging onzen boesem ontving? Deze pijnlijke bevinding heeft Gods volk geduriglijk door te gaan, opdat zij zouden weten, 'dat in hen, dat is in hun vleesch geen goed woont,' en dat Gode alle kracht toekomt. Kon ik mijn eigen hart vermurwen, hoe, zou ik dan noodzake hebben, dat de Heere het voor mij doet? Kon ik zelf mijner ziel vruchtbaarheid geven, hoe zou ik dan hijgen naar den dauw en regen des Heiligen Geestes? Kon ik zelf vrede en vergeving in mijne consciëntie geven, hoe, zou ik dan behoefte hebben aan de almachtige stem des Heeren? Kon ik gelooven, hopen, mij verblijden, en alle genadige en gezegende gewaarwordingen, die ik begeer te ondervinden, op eigen bevel in oefening brengen, er zou geen pleiten zijn op 's Heeren beloften, geen worstelen in een gedurig gebed, geen nemen van het Koninkrijk Gods met geweld, geen verlangen en jagen naar de verschijning des Heeren aan mijne ziel. De Heere keurt het derhalve goed, dat wij in deze paden zouden wandelen, opdat het ook ons zou duidelijk worden, dat het 'niet is desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods.' (Rom. 9:16.)

Maar als de Heere zegt: 'Drupt, gij hemelen! van boven af, en dat de wolken vloeien van gerechtigheid,' dan zegt Hij op hetzelfde oogenblik: 'En de aarde opene zich;' en ziet, de aarde opent zich op hetzelfde oogenblik als de hemelen geven. Zoodra valt niet de regen en dauw van Gods genade, of het hart opent zich om de waarheid in hare liefde en kracht te ontvangen. Deze dauw en regen dringt door tot in de diepte van 's menschen consciëntie. Somtijds is het met ons, als of gedurende dezen langen tijd van droogte, slechts weinige druppelen vallen, welke weldra opgedroogd zijn. De landbouwer zegt: 'de regen is niet diep genoeg gegaan.' De tuinman klaagt, dat hij niét beneden de oppervlakte van den grond ging; een meer overvloedige, zwaarder en duurzamer regen was behoefte, een goed doorwekende regen zou doordringen lot de wortelen der planten. Alzoo geestelijkerwijs; wij hebben somtijds een weinig gevoel, maar niet zeer diep; een druppel of twee voor weinige oogenblikken, maar helaas! het is onmiddellijk verdwenen. Het is inderdaad beter dan eene voortdurende droogte; doch wij hebben een goeden frisschen regen noodig om door te dringen tot de

wortelen; iets dat doorgaat tot de diepten van het hart, en diep zinkt in de ziel; gelijk de Heere tot Zijne Discipelen zeide: 'Legt gij deze woorden in uwe ooren.' (Luk. 9:44.) Velen zeggen: 'Hoe goed hebben wij heden mogen hooren.' Maar wat is hun wél hooren? — Slechts weinige druppelen, onmiddellijk opgedroogd in het stof van vleeschelijkheid, of schierlijk verbrand door de zon der verzoeking. Zij spreken over hun wél hooren; maar zij hebben zich nog geen honderd schreden van het heiligdom gewend, of hunne harten zijn zoo dood en dor als de grond na eene langdurige droogte. Een mensch, wiens hart wezenlijk teeder gemaakt is in de vreeze Gods, is niet voldaan met weinige voorbijgaande gewaarwordingen, die vonden; hij heeft eenen milden regen noodig, om door te dringen tot de wortelen zijner ziel, om het hart voor den Heere te doen smelten en te verteederen. Wanneer de aarde zich opent, hoe ontvangt en drinkt zij in de regenvloeden, die op haar vallen. En hoe wijder zij haren schoot opent om te ontvangen, des te dieper dringt de regen in haar, en de vruchtbaarheid daardoor voortgebracht is te grooter. Hoe meer dus het hart al zijne ruime verlangens en begeerten uitstrekt om de genade Gods in hare ontdekkingen te ontvangen, des te meer geestelijke bloei en vruchtbaarheid zal er opgemerkt worden.

III. Maar wat is de vrucht en uitwerking van de nederdruijing des hemels, om de vloeijing der wolken van boven af, en de opening der aarde beneden, om te ontvangen? — 'Dat allerlei heil uitwasse, en gerechtigheid tezamen uitspruite.'

1. De eerste vrucht en uitwerksel is, dat 'allerlei heil uitwasse'. En is het niet zoo in de bevinding? Wordt er geen heil voortgebracht in het hart en de consciëntie, wanneer de dauw genade en de wolken gerechtigheid nederstorten, en de aarde zich opent om de gaven des Hemels te ontvangen?

De wolken gieten Christus gerechtigheid naar beneden — Zijne heerlijke, toegerekende gerechtigheid; er is geene zaligheid door eenige andere gerechtigheid; want 'er is geen andere Naam, die onder den Hemel gegeven is, om zalig te worden.' (Hand. 4:12.) 'Door dezen wordt een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd van alles, waarvan hij niet kan gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes.' (Hand. 13 ; 39.) En heil en zaligheid kan alleen op eene bevindelijke wijze in het hart worden voortgebracht, door dat de Hemelen de dauw der genade nederdruijen, de wolken vloeien van deze toegerekende gerechtigheid, en het hart zich opent om die in geloof, hoop en toegenegenheid te ontvangen.

Hoe velen zien op zich zelve, om zaligheid voort te brengen door hunne goede werken, hun goed gedrag, hun trachten naar reformatie en verbetering, hunne daden van het verleden of hunne voornemens voor de toekomst. En wat vrucht oogsten zij van alle hunne pijn en moeite? Ijdelheid en kwelling hier, en eeuwige verdoemenis hiernamaals. De mensch, de gevallen mensch, kan nooit eenig geestelijk goed verrichten, of iets uit zijn hart voortbrengen, dat Gode welbehagelijk kan zijn. Dit te weten, te gelooven en diep te gevoelen, ligt op den bodem van alle levende Godzaligheid; en totdat een mensch dit leert door de onderwijzing des Geestes, weet hij niets van het wezen van den geestelijken Godsdienst af. Als de Heere daarom onze zielen kennis geeft van hare duisternis, onvruchtbaarheid, ledigheid en nietigheid, en als wij meer diep en dagelijks bekend worden met onze algeheele hulpeloosheid en onvermogen, zoo worden wij overtuigd, dat Hij de eenigste Gever is van alle goede gaven en volmaakte giften; en de wrochting van deze overtuiging in onze consciëntie geeft ons gevoel van nood en behoefte daaraan, en doet verlangen naar ontdekkingen en openbaringen van genade, barmhartigheid en zaligheid aan onze ziel. Hoe meer wij ophouden ons zelve te beminnen, des te meer zullen wij Jezus Christus liefhebben; en hoe meer wij ons zelve verliezen, des te nauwer zullen wij Hem aankleven. Daarom, totdat wij ganschelijk overtuigd zijn, en ook verootmoedigd onder derzelve geestelijke overtuiging, dat wij uit en van ons zelve geene gerechtigheid, zaligheid, hoop of hulp hebben, zullen wij niet opzien naar den Hemel, opdat van daar de dauw en regen in onze consciëntie's moge nederdruijen. Maar wanneer na een langen tijd van droogte de Hemelen den dauw nederdruijen, en de wolken gerechtigheid nedergieten, en het hart zich opent om de barmhartigheid Gods, in het aangezicht van Christus, te omhelzen, dan wordt er heil in de consciëntie voortgebracht. Is de aarde niet ten eenemaal afhankelijk van den dauw en regen, om vrucht voort te brengen? Zoo is het uitwassen van allerlei heil afhankelijk van de nederdruijing van den dauw en regen der gerechtigheid in de ziel. Hoe kan ik ontvangen en een personeel deel erlangen in dit eeuwige heil? Het moet van den Hemel nederdalen in mijn hart, het moet door den Geest geopenbaard worden aan mijne consciëntie. Ik kan geene gevoelige genieting van zaligheid hebben, totdat Christus' gerechtigheid in mijne ziel is uitgestort, en mijn hart is geopend door den Geest om haar te ontvangen.

De gansche zaak bestaat dus in het aannemen van Christus als mijne gerechtigheid, en het omhelzen van Zijn volbracht werk als al mijne zaligheid en al mijne begeerte. Ruth zeide tot Boaz: 'Breidt uwen vleugel uit over uwe dienstmaagd, want gij zijt de lossen.' (Ruth 3:9.) Dit uitbreiden der vleugelen was een onderpand van trouw en bescherming. Liefde en hulpeloosheid worstelden tezamen in den boezem van Ruth, en drong haar dezen uitroep van de lippen. Zij lag nederig aan zijne voeten, totdat hij haar aan zijne zijde nam; en de nalazende weduwe werd eene eerwaarde, aanzienlijke vrouw.

Hoe geheel anders is deze weg der zaligheid dan al de wegen, die de mensch voor zich zelve uitvindt! Hoe vernederend is het voor het schepsel, dat het 'heil is des Heeren.' Jona moest dit in de buik van het graf leeren, (Jona 2:9.) O, wat zou een mensch niet doen, als hij den Hemel bekomen kon door werken! Wat gewicht zou hij niet pogen op te heffen, indien hij, door het wiel te keeren, zijne ziel in den Hemel kon brengen! Maar het opklimmen ten Hemel is niet mogelijk; dat is alreede in Babel beproefd: zij verhieven hunnen toren, maar God kwam neder en verwarde hunne spraak. En al het pogen, om ten Hemel op te klimmen langs de torens onzer eigene gerechtigheid, ook sedert de dagen van Babels torenbouw, zullen eindigen in verwarring en verwoesting.

'En dat gerechtigheid tezamen uitspruite.' Twee dingen worden hier gemeld als vrucht en uitwerking van den dauw en regen van boven, en de opening van de aarde beneden: het uitwassen van allerlei heil, en het samen uitspruiten van gerechtigheid. Dit uitspruiten van gerechtigheid kan verstaan worden, eensdeels, als de inwendige kennis der gerechtigheid, in den zin, van bekend gemaakte rechtvaardigmaking door Gods Geest. Doch mij dunkt er is anderdeels eene diepere beteekenis mede verbonden; want wij vernamen die alreede in de woorden: 'dat allerlei heil uitwasse.' Ik zou derhalve liever hier de beteekenis nemen van eene inwendige gerechtigheid, door den Heiligen Geest in het hart en de consciëntie voortgebracht.

Men spreekt gewoonlijk van eene drieërlei gerechtigheid, althans zij worden zoo genoemd. Er is eene aangeborene of ingeschapene gerechtigheid, welke niemand bezit. Er is eene toegerekende gerechtigheid, welke ons eenigste en geheele rechtvaardigmaking is. Er is eene ingeplante gerechtigheid, wanneer God de Heilige Geest ons nieuwe schepselen maakt, en in het hart den nieuwen mensch opwekt, die naar God (dat is naar het beeld van God) geschapen is, in gerechtigheid en heiligheid.' (Efez. 4:24.) Wanneer de Heere derhalve zegt: 'Tenzij uwe gerechtigheid overvloediger zij, dan die der Farizeën en Schriftgeleerden, gij zult het Koninkrijk der Hemelen geenszins ingaan,' (Matth. 5:20,) dan meent Hij niet slechts eene uitwendige gerechtigheid, door Zijne gehoorzaamheid aan de wet gewrocht voor hen, maar eene inwendige gerechtigheid, door den Heiligen Geest gewrocht in hen. Dus lezen wij zoo wel van een in- als van een uitwendig gewaad of kleeding der kerk, 'Des konings dochter is geheel verheerlijkt inwendig; hare kleeding is van gouden borduursel.' (Ps. 45:13.) Twee soorten van gerechtigheid behoort der koningin: hare toegerekende gerechtigheid is haar uitwendig gewaad: 'de kleeding van gouden borduursel;' maar ingeplante gerechtigheid is hare inwendige versiering, welke haar 'geheel verheerlijkt inwendig.' Deze inwendige heerlijkheid is de nieuwe mensch des harten, met al zijne genadens en gaven, hetwelk Petrus noemt: 'de Goddelijke natuur', (2 Pet. 1:4) — 'Christus in het hart, de hoop der heerlijkheid.'

Wanneer dus de hemelen hunnen dauw nederdruppen, en de wolken van gerechtigheid vloeien, en de aarde zich opent om het te ontvangen, dan spruit niet slechts allerlei heil uit in het hart, maar ook 'gerechtigheid spruit tezamen uit;' eene gerechtigheid voortgebracht door het inwendige werk des Geestes aan de consciëntie, waarvan de voornaamste vrucht is die 'liefde, welke de vervulling der wet is.' Vele menschen trachten Gode te behagen door hunne gerechtigheid, hun goed gedrag, hunne heiligheid, hun pogen om iets doen tot Zijne heerlijkheid. Maar waarom is het dat zoovelen bezwijken in al hunne pogingen, en zoo ganschelijk te kort schieten? Waarom is het, dat wanneer het volk van God hunne daden beschouwen, allen vuil en bezoedeld schijnen? Daarom, omdat zij meerendeels de dingen op de plaats stellen, waar God ze niet stelt. De Heere stelt zaligheid voor gerechtigheid, en het werk des Geestes aan het hart voor de vrucht die voortkomt uit dat werk. De hovenier behoeft zich niet te verwonderen, dat hij geen oogst bekomt, wanneer hij, na den hof bemest, omgegraven en bearbeit te hebben, nimmer eenig zaad zaaide of eenige plant in de bedden zettende. Hij heeft zich niet te verwonderen, dat met al zijn graven, hakken, eggen, bewateren, en wat dies meer zij, zijn hof geene vrucht noch bloem te voorschijn brengt. Immers, het allervoornaamste ontbrak. Alzoo geestelijkerwijs, de menschen graven, eggen en bearbeiten hunne harten; en dan verwonderen zij zich, dat er geen oogst gezien wordt. De Geest Gods zaaide nooit het zaad des Woords in hunne consciëntie, noch plantte Zijne genade in hunne ziel. De kerk wordt vergeleken bij eenen hof: 'Mijne zuster, o bruid! gij zijt een besloten hof, eene beslotene wel, eene verzegelde fontein.' (Hoogl. 4:12.) Daar zegt zij vs. 16: 'O!

dat mijn Liefste tot Zijnen hof kwame, en ate Zijne edele vruchten,' Wat eten? Mijn edelste vruchten? — Neen Zijne edele vruchten, want het is Zijn hof, 'Uit Mij is uwe vrucht gevonden.' Dus heeft de groote Landman Zijne genaden in de ziel te zaaïen en te planten, gelijk de hovenier zijn zaad zaait en bloemen plant in de bedden en zoomen van den tuin. Dan zal zijne bearbeiding, eggen en bewateren een oogst voortbrengen.

Zoo moet ook eerst de dauw des Hemels nederdruipen, de wolken van gerechtigheid vloeien, en het hart zich openen om het te ontvangen; en wanneer de zaligheid inwendig is ingeplant en voortgebracht, zal gerechtigheid tezamen uitspruiten; en dan zal er een oogst van inwendige rechtvaardigheid zijn. Afscheiding van de wereld, doodheid tot haren geest, sterven aan de zonden, kruiziging des vleesches, een afleggen van den ouden en een aandoen van den nieuwen mensch; eenvoudigheid, Goddelijke oprechtheid, eerlijkheid, onnoozelheid, geloof, hoop en liefde in beoefening; eene consciëntie, teeder gemaakt en levendig gehouden in de vreeze Gods; ja, ieder goed woord en werk zal door de kracht des Geestes in het hart voortgebracht worden, wanneer de Hemel vruchtbaarheid geeft, de aarde geopend en zaligheid in het hart voortgebracht wordt. Deze inwendige gerechtigheid zal altijd in de ziel te zamen uitspruiten met allerlei heil, omdat zij bevindelijkerwijs en in wezen daarmede verbonden is. 'Zonder heiligmaking zal niemand den Heere zien'. (Hebr. 12:14.)

Maar wat kan mij heilig maken? Niet mijne eigene oefeningen, niet mijne geloften, voornemens en besluiten; niet mijn vasten, aalmoes doen of lichamelijke oefeningen. Dit is slechts Farizeïsme en papierij. God moet ware heiligheid in mij geven en werken, 'Schip in mij een rein hart, o God! en vernieuw in mij eenen vasten Geest'. (Ps. 51 ; 11.) Alleen door eene kennis van gerechtigheid, en door een besef van zaligheid, door den Heiligen Geest in het hart gewrocht, is 'de vrucht tot heiligmaking, en het einde het eeuwige leven'. (Rom. 6:22.) Willen wij dus heilig zijn, het kan niet geschieden in eigen kracht; het is alleen dan mogelijk, als God de Heilige Geest den dauw Zijner genade laat vallen in onze consciëntie's, als de regen der gerechtigheid in de ziel daalt, en God het hart opent om Zijne genade en waarheid te ontvangen en aan te nemen.

En dan bindt de Heere het geheel te zamen met deze korte en nadrukkelijke uitspraak: 'Ik de HEERE heb ze geschapen'. Wat een jaloersch God is de HEERE, 'Hij zal Zijne eere aan geen anderen geven'. En nochtans, de rebellerende mensch, ellendige die hij is, dien God met een blik Zijner oogen zou kunnen verdoen, en in oogenblik vertreden, gelijk een worm op ons pad, — ik zeg, die oproerige opstandeling tegen God, zou nog spreken wat hij gedaan heeft, of meent te doen voor den Heere; hij zoude roemen van zijn machtige daden en grootsche verrichtingen, — wel, hoe diep moet hij in onwetendheid gezonken zijn, die zulk eene gedachte in zijn hart laat huisvesten! Welke plage moet er op hem zijn, die aardsche, nietige ellendeling gelijk de mensch is, alleen bestaande door de lankmoedigheid Gods, die durft te spreken van Zijne daden en verrichtingen! Zoo wel mocht een gevangene bankbreker spreken, van wat hij doen zal als hij als rechter gezeten zal zijn; zoo wel mogen wij van eenen ouden bedeelde, die wekelijks met eenige stuivers zich moet behelpen, verwachten, dat hij spreke van zijne daden, wanneer hij eens als een der raden in het Hoogerhuis zitting had, of den troon beklommen had, als dat de ontbloote mensch, die zonder tusschenkomst van genade, slechts leeft voor een eeuwig verderf, spreken zou, van wat hij meent voor God te kunnen en zullen doen.

De Heere stelt daarom als een domper op al de daden des menschen, wanneer Hij zegt: 'Ik, de HEERE, heb ze geschapen'. Het is alles Mijn werk, alles de vrucht Mijner souvereine macht, alles van Mijne Goddelijke schepping; Ik, de HEERE, heb het gedaan'. En wie durft, na deze uitdaging, op Zijnen troon zich nederzetten, en den schepter uit Zijne hand nemen? Zal een worm en made zich verstouten den troon der almacht te beklimmen? De Heere stelt dezen rebellerenden hoogmoed des menschen perk, wanneer Hij zegt: 'Ik heb ze geschapen', en eigent Zich zelve alle heerlijkheid en eere toe. Ik ben er zeker van, indien gij en ik eenige kennis van God en van ons zelve hebben, wij willen in de diepten van zelfverfoeiing nederzinken, en zeggen: 'Laat Gode verheerlijkt worden; God zij alles in allen, en dat ik in de laagste plaats van nietigheid zinke'. 'Ik, de HEERE, heb ze geschapen'. Hoe! Ik schep den dauw der genade, de regenvloeden der gerechtigheid, de opening des harten. Ik heb heil gewrocht, dat het voortkomt in de consciëntie; Ik heb gerechtigheid voortgebracht, dat zij uitspruite. 'Ik, de HEERE' alleen, ganschelijk en geheel, door de macht Mijner handen, en Mijne souvereine kracht; en niemand, dan 'Ik, de HEERE, heb ze geschapen.'

Nu dit is eene vernederende leer voor den hoogmoedigen mensch, die, gelijk de kikvorsch in de label, zich zelve meende op te zwellen tot de grootte van eenen os, door zijne eigene daden; het is vernederend voor

den eigengerechtigden farizeër, die zich verlustigt in hetgeen hij al meent gedaan te hebben voor den Heere, en die zich steeds meer verlustigt in de edele laan, het grootsche vooruitzicht van goede werken, die hij nog voor heeft voor Hem te verrichten. Hoe kan de jongeling zich somtijds verlustigen in de juist ontworpen planten, en alreede in zijne verbeelding eene schoone laan zien, met hooge eiken en lindeboomen, die nog eens in zijn park zullen omhoog rijzen; maar de eigengerechtigde Farizeer ziet met nog grooter vermaak op de groote lijst van goede werken, die hij meent voort te brengen, terwijl, arme die hij is, al zijne oefeningen niet een eenige kunnen voortbrengen.

Maar voor hen, die hun eigen verderf, hulpeloosheid en onvermogen eenigzins kennen, is het aangenaam te vinden, dat de Heere de gansche zaak in Zijne eigen hand heeft; dat Hij is de Alfa en de Oméga, de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde; en dat Hij in onze harten werkt datgene, wat Hem welbehagelijk is. En wanneer zij tot die veilige en gezegende plaats komen: niets te hebben, en nochtans alles te bezitten; dwazen te zijn, en nochtans wijsheid te hebben in Christus; bezoedeld, en evenwel geheiligd in Christus; gevangen en nochtans vrijgemaakten door Christus; niets te hebben in ons zelve, en nochtans alles te hebben in Hem — dit voegt zoo zeer den bedelaars en bankbrekers, daalt af tot de noodzakelijkheden van den armen en nooddruftigen, en is van toepassing aan al de behoeften desgenen, die van gegeven goed moet leven. Wanneer God de Heilige Geest aldus licht, leven en zaligheid in de consciëntie brengt, komt de ziel tot die gezegende plaats, waar zij voor zich zelve alle schande en schaamte neemt, en den Vader, en den Zoon, en den Heiligen Geest, Israëls Drieënigen Jehova toeschrijft, al den roem, prijs, eer, heerlijkheid en dankzegging.

AMEN.